

1.
Ack, huru litet veta vi
när ödets timma slår
ännu mindre anar vi
vem kallelsen då får.

2.
Ack, när så mycket skönt i varje åder
Av skapelsen och livet sig förräder
Hur skön då måste själva källan vara
den evigt klara.

3.
Aftonklockan länge klämtat
kvällens skymning fallit på
Lågan länge sakta flämtat
Nu till vila Du fått gå.

4.
Aldrig en suck, aldrig en klagan
alltid förnöjd på jorden Du gått
Tåligt Du bar Dina sjukdomsdagar
Så nöjd som Du levat
Så nöjd gick Du bort

5.
Allt av rosor som Du skänkte
Allt av kärlek som Du gav
Allt det goda som Du tänkte
Jordas aldrig i en grav.

6.
Allt vad Du lidit vi nog ej förstått
Men troget Du kämpat och sluta Du fått
Vi ville så innerligt behålla Dig kvar
Men Ditt livsverk på jorden
ju fullbordat var.

7.
Allt är ömhet
Allt är smekt av händer
Herren själv utplånar fjärran stränder
Allt är nära, allt är långt ifrån
Allt är givet människan som lån.

8.
Allting bleknar, allting brister
livets röda tråd är skör
Dem man håller av man mister
dem vi älskar mest, dem dör.

9.
Arbetsfyllt och strävsamt var Ditt liv
Lugn och stilla blev din död.

10.
Barnet – Blomman – Vinden
Hand som smeker kinden
Lika nära finns Du
fast vi Dig ej ser.

11.
Bind en bukett av minnen
en vacker av rosor full
Plocka bara de bästa
knyt samman med trådar av gull
Bind en bukett av minnen,
från hemmet jag lämnat har
Tag inte med några törnen
av dem nog jorden har.

12
De skall gå till den heliga staden
De skall samlas i himlen en gång
De skall häpna gå in genom porten
Till en okänd värld, till ett annat liv
De skall sjunga, sjunga, ja sjunga
en ny jublande sång.

13
Den kom så stilla Din vilodag
med frid och med helig ro.

14
Den människa som ger med fulla händer,
sitt hjärtas guld, sin godhets rikedom
För honom/henne sig en evig låga tänder
som brinner klar i minnets helgedom.

15
Den som alltid glädje sprider
under livets alla dar
Den som hellre ger än strider
den blir älskad av en var.

16

Det blommar i somligas spår,
det glittrar och lyser
det porlar från bäckar,
med levande flöden,
det sjunger så vårvinderligt,
av ljusa ackord, där de går.
Det är därför, som allt blir,
så levande varmt, där somliga går.
Det är därför det blommar så rikt,
i somligas spår.

17

Det finns en glädje större än sorgen,
glädjen att minnas.

18

Det finns en port som öppnas tyst
och stänges utan dån
Alla vägar leder dit
men ingen därifrån
Alla frågor vart? Varthän?
Men ingen svaret vet
Ty svaret på den frågan är
just portens hemlighet.

19

Det finns ett hav som ingen ser
Det finns en grav där ingen dör
Det finns en sol som ej går ner
Det finns en strand i varje själ.

20

Det finns ett slut på varje plåga
en hand som bär till rofylld hamn
ett svar på varje livets fråga
en strand som öppnar mjukt sin famn

21

Det finns inga ord
för den saknad vi känner
Att Du lämnat oss
är svårt att förstå
Våra innersta tankar
till Dig vi sänder
Du finns i minnet
så nära ändå.

22

Det gick en gammal odalman
och sjöng på åkerjorden
Han bar en frökorg i sin hand
och strödde mellan orden
För livets början och livets slut
sin nya fröskörd ut
Han gick från soluppgång
till soluppgång
Det var den sista dagens morgon
Jag stod som harens unge
när han kom
Hur ångestfull jag var inför
hans vackra sång
Då tog han mig och satte mig
i korgen
Och när jag somnat började han gå
Döden tänkte jag mig så.

23

Det liv är inte längst
som längst har varat
Den levde längst
som fyllde livet bäst
Den är ej rikast,
vilken mest har sparat
Nej – den är rikast som givit mest.

24

Det suckar av vemod
24
Det suckar av vemod
då banden brista
Det tar om vårt hjärta
då kära vi mista
Din blick har slocknat
Din röst har tystnat
Du funnit frid.

25

Det sägs att döden är en duva
som vårdar om vår själ
Ett mildt och evigt väsen
som bara vill oss väl
Som lyfter oss mot ljuset
när dagen går mot slut
Och lägger oss bland rosor
där vi får sova ut,
Så gärna vi önskar
att Du får sova så.

26

Det väntar en sommar där borta
ett varmare skönare land
Om blott några vingeslag korta
sen ser Du den solljusa strand.

27

Det är något bortom bergen
bortom blommorna och sången,
det är något bakom stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt.
Hören – något går och viskar,
går och lockar mig och beder:
Kom till oss, ty denna jorden
den är icke riket Ditt!

28

Det är skimmer i molnen och glitter i sjön,
det är ljus över stränder och näs
Och omkring står den härliga skogen grön
bakom ängarnas gungande gräs

29

Det är tid för en lång resa
en färd till ett annat land
Ett land som finns i vårt inre
osynligt och utan band

30

Det är vackrast när det skymmer
All den kärlek himlen rymmer
Ligger samlad i ett dunkelt ljus
Över jorden, över markens hus.

31

Din tid är slut och vilans stund är inne
Med glädje skall vi minnas vad Du gav
Din godhet lyser vackert kring Ditt minne
Vår tacksamhet skall dröja vid Din grav
Tack för allt.

32

Ditt goda hjärta har slutat att slå
Du in i den eviga vilan fått gå
För oss är sorgen och saknaden stor
En tröst finnes dock – Du vilar i ro.

33

Du bäddas i hembygdens soliga famn
Där inga sorger skall trycka
Vid barndomens kyrka Du kommit i hamn
Där dina kära Din kulle skall smycka
Det är barndomens klockor som ringa
O, frid den hälsning de bringa.

34

Du gick så stilla Din väg i livet
Så tyst och trogen Din plikt Du gjort
Hav tack för allt Du i kärlek givit
Ditt minne lever det går ej bort.

35

Du går ifrån oss men är ej borta.
I våra tankar Du lever kvar.

36

Du älskat naturen dess renhet och doft
Fått åkrar att blomma och furor att falla
Du äntrat en farkost som förde Dig bort,
till en värld där vi mötas alla.

37

En avskedsstund med stilla gråt
då vänner måste skiljas åt
Men Gud en bättre boning ger
där ingen gråt skall vara mer.

38

En dalande dag, en flyktig stund
är människans levnad i tiden
Och släktena skifta som löv i lund
när sommaren är förliden.

39

En hjälpsam hand ej mer förmår
Ett givmilt hjärta ej längre slår.

40

En kväll när jorden stod i vinterskrud
det kom från himlen ett stilla bud
En ängel tog så ömt Din hand
för sista resan till ett bättre land.

41

En morgon, en dag, en afton
allt har sitt slut
En livslåga släcks
och inget blir som förut.

42

En ros faller sakta bladen
Ett ljus brinner stilla ut
En flämtande livslåga slocknar
En arbetsfylld levnad är slut.

43

En tavla är livet med ljus och med dager
Där sorgen ger skugga och glädjen ger glans
Tro ej att det ena det andra förtager
Vad vore väl ljuset om skuggan ej fanns.

44

Ett liv kan ej räknas i timme och minut.
För livet är för evigt ett liv kan ej ta slut
Så länge man är älskad finns alltid minnen kvar
Ett minne är för evigt som ingen från oss tar.

45

Ett strävsamt liv har slocknat ut
En flitig hand har domnat
Din arbetsdag har nått sitt slut
och i Guds hand Du somnat
Din kära stämman tystnat har
men vackert står Ditt minne kvar.

46

Flitig så länge krafterna räckte
Fridsam och nöjd har Du levat Din tid
Somnat när allmakten livslågan släckte
Ljust är Ditt minne – Vila i frid

47

Frid susar träden kring stugan Du älskat
Farväl bugar blommorna Du vårdat så ömt
Tack viskar fågeln som var morgon Dig hälsat
Tyst sjunger vinden – vila i frid

48

Gud märker när stegen blir tunga
och trötta de älskades drag.
Han varsnar när krafterna svika
och hjärtat slår mattare slag.
Då öppnar han kärleksfullt famnen
och låter dem somna i frid.

49

Himlens hav har ingen strand,
bara ljus.

50

Hur fort blir lönnarna gula,
som lyser vår vandring i parken.
Att dö är att resa en smula
från grenen till fasta marken.

51

Hur skönt att i ålderns och levnadens höst
Få lägga sitt huvud till vila
Och njuta en sömn som ger ro och tröst
Och bort från skuggorna ila.

52

Hur skönt att stilla somna in
när stunden slutligen är inne
Att lämna allt med rofylt sinn
i ljust och välbevarat minne.

53

I det land där ej solen skall gå ner
ingen synd, ingen sorg skall vara mer
Vi de kära möta få och evigt frälsta stå
I det land där ej solen skall gå ner.

54

I hembygdens kyrka Du kommit i hamn.
Där Dig inga sorger skall trycka
Du bäddas i hembygdens soliga famn
Det är hembygdens klockor som ringa.

55

I minnet Du lever
Du finns alltid kvar
I minnet vi ser Dig
precis som Du var

56

I sorgen finns glädjen för allt vad Du gav
Av kärlek, av omsorg om dem Du höll av
Redo att hjälpa, glad i Ditt sinne
är Du vårt allra rikaste minne.

57

Ibland liksom hejdar sig tiden ett slag
Och någonting alldeles oväntat sker
Visst förändrar sig världen för varje dag
Men ibland blir den aldrig densamma mer.

58

Jag skall gå genom tysta skyar
genom hav av stjärnors ljus
och vandra i vita nätter
tills jag funnit min Faders hus.
Jag skall klappa så sakta på porten
där ingen mer går ut
och jag skall sjunga av glädje
som jag aldrig sjöng förut.

59

Jag sover gott, ej mer jag smärtan känner
Tyst en fågel viskar sov i frid
Gråt icke mina käresta och vänner
Jag vilar lugn och fri

60

Kampen är över, smärtan förbi,
som en solstråle i mörkret skall
Ditt minne förbli.

61

Klockan som hemfärd bårdar
klingar som himmelsk musik
Ingen helgmålsringning
är den klangen lik.

62

Livet har byggt en minnenas bro
från barndomens år till ålderdomens ro
När aftonen kommer går jag stilla och
tryggt över minnenas bro, som livet har byggt.

63

Livets slut kan ingen hindra
men vackra minnen kan sorgen lindra.

64

Livsdagen är slut
det är solnedgång
Men ur skymningen
tonar mjukt en sång
om allt som lyste
och värmden en gång.

65

Lugnt Du vilar på Ditt läger
grånat huvud lagts till ro
Efter slutad dag Du äger
frid i vilans lugna bo.

66

Lyckliga åren har svunnit
Smärtornas år likaså
Sorgen nu fyller vårt hjärta
Men vackra minnen består.

67

Låt oss minnas de soliga dagar
då sorg och smärta oss fjärran var
Låt oss minnas de glädjedagar
då vi alla tillsammans var.

68

Lägg blomman sakta, ty den trötte somnat,
från sorg och smärta och från livets strid
Ett redbart hjärta har i döden domnat
Och över båren vilar stilla frid.

69

Lär mig du fåglars glada tåg.
att draga hän med fröjdfull håg
mot obekanta stränder
När allt är vinter här och is
jag till ett evigt paradiset
från köld och mörker länder.

70

Lär mig Du skog, att vissna glad
en gång som höstens gula blad
en bättre vår snart blommar,
då härligt grönt mitt träd skall stå
och sina djupa rötter slå
i evighetens morgon.

71

Med endast ett steg man ur tiden går
och tom blir den plats där Du stått
Men hur härligt när minnet är ljusst och gott
Den skönaste mening det liv då har fått.

72

Med fyllda segel i solnedgången
Min farkost glider till fjärran land.
Där väntar vilan, där tonar sången
Där somnar vågen vid vänlig strand.

73

Minnena sakta susa
nu kring Din tysta grav
Minnena vackra och ljusa
Tack för den vänskap Du gav.

74

Minnet lever, det kan ej jordas
Det kan ej gömmas bland stoft och grus
Nej, det skall leva i fågelsången
i blomdoft och i vindens sus.

75

Minnet skall vörda vad livet ägde
Saknaden visa vad döden tog

76

Minnet är en ros som evigt blommar
Växer alltid lika frisk och skön
Livets vinter, höst och vår och sommar
Skänker det en evig tröstrik lön

77

Må de ljusa minnets rosor
pryda sorgevägens kant
Och lindra bittra smärtan
på vägen tung och brant.

78

Nu brustit har Ditt trogna varma hjärta
Din kära röst för alltid tystnat har
Du lämnat oss i sorg och smärta
Men ljust och vackert står Ditt minne kvar.

79

Nu får Ditt goda hjärta frid
Din trötta kropp får ro
Himlens änglar glädjas vid
Att Du hos dem skall bo.

80

Nu i ro slumra in i bädden så fin
som blomman på äng i en gungande säng
Och guds änglar de små breda vingarna ut
Och kring barnet de stå till dess natten är slut.

81

Nu solen har dalat och dagen är slut
så stilla är klappande hjärtat
Hur skönt är att vila från lidandet ut
och somna från allt som har smärtat.

82

När Dina steg har tystnat
finns ändå ekot kvar
När Dina ögon slocknat
vi alla minnen har
Vi spar dem i våra hjärtan
tar fram dem då och då
Så kommer Du för alltid
att vara kvar ändå.

83

När mänskliga krafter ej räcker
när timglasets sand runnit ut
Vi önskar Dig vila för evigt
när klockornas klang tonat ut.

84

När sorgen kastar skugga
över glada anletsdrag
När bördan aldrig varit tyngre än idag
Då är tröstens ord för litet
och hjälpens hand för tunn
Men kanske kan vår tanke
ge kraft i denna stund.

85

När åren blir många och livets fåror planas ut
Tänk att då få somna och
se en ängel som kom med bud
och bar Din själ hem till Gud

86

Ord har tystnat, ögon slutits
livets långa bana brutits
Glädjens dagar, sorgens stunder
allt finns kvar i minnets lunder.

87

Oroas ej. Räds ej uppbrottstimman
en vänlig hand lugnt ordnar båtens segel,
som för Dig bort från kvällens land till dagen
Gå utan ängslan ner till strandens tystnad.
Den mjuka stigen genom skymningsgräset.

88

Plötsligt slocknar en låga
som värmt och givit allt
Ett ljus blåses ut och hastigt
känns allt så isande kallt
Någonting brister stilla
en röst en sång dör ut
Och strax förnimmer man tydligt
att ingenting är som förut.
Bo Setterlind

89

På det ställe där Du sover för sista gång
Blir sömnen trygg och fylld av fåglars sång.

90

På evighetens himlavalv
en morgonstjärna tänts
För ödmjuk, tröttad pilgrim
nu natt till dag har vänts.

91

På varje dag följer kväll
då solen sakta går ner
Den verksamma handen får vila
då krafter ej finnas mer.

92

Saknad av många, men mest av de dina
Leva Du skall uti minnenas led
Tyst är vår hälsning, den sista vi viska
Sov gott – Vila i frid!

93

Saknaden är stor
men minnena är fyllda av glädje.

94

Sakta sänkte sig natten ned
världens oro ej når Dig mer
Hjärtat brustit i livets strid
slumra, slumra i evig frid.

95

Skuggorna falla så plötsligt ibland
solen blir skymd av allmaktens hand
Livet släcks ut av en hastig vind
frågande står vi med tårad kind.

96

Skönt är att vila när krafterna domna
Trött efter årens möda och strid
Skönt i den eviga vilan få somna
Vi önska Dig alla
VILA I FRID!

97

Slumra gott Du kära
Hav tack för allt Du gjort
Vi skall i hjärtat bära
Ditt minne ljust och stort.

98

Slumra så tyst från sol och vår
Slumra stilla från smärtans tår
Ljuv är vilan i ljus och frid
fjärran borta från livets strid.

99

Snart är vårt liv ett minne blott
Då är det ljuvt, då är det gott
Om ljusa vackra minnen då,
som blom vid vägens kanter stå.

100

Solen har dalat, dagen är slut
stilla är klappande hjärtat
Skönt är att vila från lidandet ut
Vila från allt som har smärtat.

101

Som leendet bytes i skälvande tår
så växlar vårt liv några jordiska år
Ibland leker tanken i solljuset fri
ibland kommer nattsvarta skuggor förbi
Då slutar en saga, då somnar en vind
och allt blir så stilla som tårar mot kind.

102

Som svalors snabba flykt i rymden blå.
Som havets väg förrinner ut i sanden.
Så hastigt våra år och dagar gå,
så fort vi färdas mot den andra stranden.

103

Sov i ro där björkar susa
Sov i ro där tallar stå
Sov i ro där sol så fager
blickar ned från himmel blå.

104

Stilla Du somnade in från världen
Tårfyllda ögon Dig följer på färden

105

Stilla godhet, tro och heder
lyste kring Din vandringsstig.
Tacksamhetens tankar breder
nu sitt täcke över Dig.

106

Stilla som när flingor falla över tyst frusen sjö.
Gled Du bort ifrån oss alla bort till fridens ö.

107

Stilla, så stilla Du somnat
Din smärta så tåligt Du bar
Flitiga händer har domnat
Men Ditt ljusa minne står kvar.

108

Strävsam och glad levde Du Ditt liv
Ljust är Ditt minne
Vila i frid!

109

Svårt att se i unga dar
friska blommor falla.
Tungt att mista Du som var
glädjen för oss alla.

110

Så kom en morgon en stilla vind
och smekte ömt Din trötta kind
Liksom ett ljus som släcktes ut
Din levnad nu har nått sitt slut.

111

Så liten plats en människa tar på jorden,
mindre än ett träd i skogen
Så stort tomrum hon lämnar efter sig
en hel värld kan inte fylla det

112

Så stilla kom döden, kom som en vän
Tog Dig i handen och förde Dig hem.

113

Så vandra våra kära
genom evighetens dörr
Och ingenting på jorden
kan riktigt bli som förr
Men tacksamhet skall följa dem
som stjärnorna i rymd
Visst unnar vi dem vilan
fast vår blick av tår är skymd.

114

Så var Du en länk till en värld
som var en epok sedan länge förliden
Och med hjärtat varmt och med
hjärnan klar, levde Du helt i tiden.
Och finge vi be om en gåva ännu
Det vore att åldras så vackert som Du.

115

Säg ej med sorg
att Han är död.
Tänk med glädje
att Han levat.

116

Säg inte, att ingenting blir kvar
av den vackraste fjärilen livet gav!
Säg inte, att vingarnas färg bleknar bort
och försvinner i vinden som stoft, som stoft.
Om fjärlens kropp måste gömmas i grav,
är ändå den svindlande flykten kvar!

117

Tack för vad Du givit
Tack för vad Du var
Tack för ljusa minnen
som Du lämnat kvar.

118

Ty Du, blott Du var livet,
när det var som vackrast och bäst
Och mycket blev Dig givet,
men alltid gav Du mest.

119

Tyst slocknar en mänsklig hjärna
till vila i evig frid
Var blomma, var människa, var stjärn
har sin bestämda tid.

120

Tålig var Du intill slutet
hoppet höll Du alltid kvar.
Minnet skall förbli i ljuset
minnet av hur god Du var.

121

Tårar falla, ödmjukt sakta,
i de spår Du lämnat kvar.

122

Vackra minnen är de starkaste trådarna
i livets väv.

123

Vad Du lidit ingen känner
ty Du själv Din börda bar
Du var glad bland Dina vänner
fastän Du kanske plågad var
Tålig bar Du själv Din börda
genom livets kamp och strid
vi Ditt minne älska - vörda
Vila nu i ostörd frid.

124

Var finns det hem dit sorgens väg ej funnit
Var finns den kind där sorgens tår ej runnit
Det är vår lott att äga och att mista
Att se hur banden knyts och banden brista.

125

Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där.
Vi ser ju inga stjärnor,
där intet mörker är.
I ljusa irisringen
Du bär en mörk pupill,
ty mörkret är allt som ljuset
med bävan längtar till.
Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där,
var inte rädd för mörkret,
som ljusets hjärta bär.

126

Var skog har nog sin källa
var äng sin blomma har,
Vart hjärta har sin saga
från flydda ungdomsår
Men skogens källa sinar
och ängens blomma dör
Men hjärtats tysta saga
ej någonting förstör.

127

Vi alla som känt Dig och vet hur Du var
Önskar så att Du bland oss fanns kvar
Men nu när Du gått dit vi alla skall gå
Med glädje vi minns allt det fina ändå.

128

Vid höstvindens susning Du somnade stilla
Nu sjukdom och oro ej mer gör Dig illa
Skön är vilan som graven ger
Skönt är att veta – Du lider ej mer.

129

Vila så stilla, vi unnar Dig ro
Vänliga skuggor hölja Ditt bo
Aftonens stjärna tindrar så blid
Vila från sjukdom i stillhet och frid.

130

Vinden blåser vidare
tiden har sin gång
och alla våra minnen
får vi samla i ett fång.

131

Vårt liv, vår tid en dag i sänder
så tyst och stilla glider bort
Om litet eller mycket händer
är tiden alltid lika kort
Det nyttjar ej att se sig om
Den tid som var, som är, som kom
var blott ett lån från evigheten.

132

Vårt liv är en vindfläkt en saga, en dröm
En droppe som faller i tidernas ström
Den skimrar i regnbågens färg en minut
Brister och faller och drömmen är slut.

133

Ärlig var den hand som nu har domnat
Ädelt var det hjärta som nu slutat slå
Varm och trofast själen som så stilla somnat
bort från världens oro för att vila få.

134 – 200 finns ej

201

Minnen som rör vid vårt hjärta
går aldrig förlorade

202

Några hjärtan är skatter som aldrig kan ta slut
Ägaren strör dem givmilt i sol strömmar ut

203

Så borde stoftet vila vid stilla sjö
på stranden och med bergen runtomkring
En skön musik från evighetens värld
Guds änglar spegla sig i vattnet där

204

Det finns minnen man aldrig glömmet
Det finns tankar som gör så ont
Det finns möten man vill skall komma
men allt förblir så tomt
Det finns minnen man aldrig glömmet
Det finns längtan som dröjer sig kvar
Det finns så många frågor
frågor utan svar

205

När höstlöven falla och mot vinter vi går
Med saknad och sorg vi står vid Din bår
Ej anade vi att vi Dig skulle mista
Att sommaren som gick skulle bli Din sista

206

Du fyllde Ditt liv med glädje för alla
Din förmåga att skapa, och vänskap framkalla
Ditt tidiga insomnande
blir för oss ett stort tomrum

207

Du skall möta dem som Du älskat
som Du miste på jorden en gång.
Ni skall leka med änglar
och helgon i Guds paradiset.
Ni skall dansa där, Ni skall sjunga,
sjunga, ja sjunga en ny jublande sång.

208

Till blommor och ljus har jag vandrat nu
Från sjukdom som gjort mig matt
Jag är lycklig för resan som kom till slut
Jag reser nog redan i natt
Jag reser med fågeln som vingar har
Jag reser till en bättre värld
Där ingen är ledsen och ingen är sjuk
Jag reser mot himmelens strand

209

Tror Du små blommor bedja till Gud
fastän de ej förnimmer ett ljud
Dock upp till himlen från ängen grön
stiger så sakta blommornas bön
Gör Du som blomman gläd Dig och sjung
Prisa den Högste Du som är ung

210

Man söker efter orden så frågande man står
Vi lever här på jorden blott några korta år
Orden blir så tomma invid en mänskars bår
Ett sista tack, en blomma är allt som återstår

211

Den dag jag går för att ej vända åter
Jag vill att ni minns mig precis som jag var
Det blir bara värre, mina kära om ni gråter
För inget kan ändra det öde vi har
Den dag ni står här och kanske mig saknar
Jag vill att ni lever och livslusten har
Mina älskade kära, jag vill att ni vaknar
Och "lever" de dagar, den tid ni har kvar

212

Furorna i moll de susa
sorgens sång kring berg och mo.
Din gestalt är lagd till ro.
Dina årtag sjö ej krusa
Gula blad ska täcka spår i kärr och myr
Inget kan dock släcka ljusa minnens fyr.

213

I hjärtat finns ett rum som bara är för Dig
Och var jag än tar plats så finns Du här hos mig
Jag hör Din varma röst som inspelad musik
Jag lyssnar om igen för den är helt unik
I mörker och i ljus Ditt ansikte jag ser
ur minnet tar jag fram de bilder där Du ler
Men bland allt Du är för mig
finns något svårt att bära
- Min längtan efter Dig
när jag inte har Dig nära

214

Händer knäppta ögon slutna
Livets sista krafter brutna
Tår som runnit nu försvunnit
Livets strid förbytt i evig frid

215

Jag saknar Dig i kvällens tysta ensamhet
en hand i min en vän att hålla av
Jag saknar Dig när sol och vind ger bud om vår
men Du ej längre vid min sida går

216

Till alla kära jag lämnat kvar
Var inte ledsna jag har det säkert bra
Minns mig med glädje tala om mig ibland
Röster hörs bra från strand till strand

217

När livets rosor vissna efter hand
då knoppas nya i ett bättre land

218

Ute till havs styr en fiskebåt
längs en fri horisont
Den gungar så tryggt in mot hamn
som vi i Din famn

219

En ensam seglare,
på väg över djupa vatten
För att känna hav och vinden en sista gång
Att med släckta lanternor,
segla in i den sista natten
När livets dag har blivit skymning,
och tillvaron för trång
Som en stjärna, som vandrar över himlen
Är han på väg, på sin sista seglats

220

När en blomma bryts av i sin vackraste blom
då blir marken så trist och så fruktansvärt tom
Men kanske ändå att det någonstans finns,
en äng eller undangömd skreva
dit blommor som brutits för tidigt
får komma och fortsätta växa och dofta
och leva...

221

Gud har sina pärlor
sina ädelstenar sina klenoder
En här och en annan där
Ibland tittar han lite extra på dem
Så plockar han en av dem.

222

Det finns en blomma vit som snö.
Kan ej vissna, kan ej dö,
Dess namn känner du nog igen,
Trogen vänskap heter den.

223

Blott om en enda skänk jag ödmjukt ber
När jag är borta låt mig återvända
ännu en gång med vårens sommarvind
Till Norrländsk sommar flyktig som en slända
Till kvällens sus i gårdens höga lind

224

I natt ska en stjärna tändas,
den ska skina klar och lysa din väg,
Du och jag, vi mötas åter
Beskyddet av en ängel som står vakt
det vet Du att jag har
Jag vill att Du ska minnas vad jag sagt
Jag är i gott bevar

225

När Du lagt Dig till ro så som fågeln i sitt bo
Skall en ängel Dig bevara ifrån allt ont från all
fara

226

Ett liv utan sorg
är som en målning utan skuggor

227

Livet är kort, en smula dröm,
en smula kärlek, och så farväl.

228

Det gungar så fint när han bär dig, mitt barn
Han går på så mjuka sandaler.
Hans mantel är vävd av det lenaste garn.
Hans arm är så stark, hans doft är så ren.
Han känner var rot och var grop
och var sten, och han nynnär en
sång, som han gjorde en gång
till stjärnornas ljusa koraler.

229

Räkna Din trädgård i blommors mått
Aldrig i löven som falla,
Räkna dagar i gyllene timmar blott
och molnen glöm dem alla
Räkna nätter i stjärnor ej skuggor
Livet i leenden ej sorger Du får
Räkna Din ålder i vänner inte år

230

Det ligger en båt och väntar
på Dig vid en strand
En gång skall den föra Dig
bort till ett okänt land
Bortom dess gräns vi anar en hemlighet
En värld av oändlig lycka som ingen vet

231

Må himlen skingra sorgens stunder,
uti det hem Du lämnat har
Och fridens ljusa änglar dröja
hos de Dina som Du lämnat kvar

232

Njut din ro i grönskande lund
Vila i blommornas famn
Skön är evighetens stund
vinden viskar Ditt namn

233

Det öppnar sig alltid en glänta
om skogen står aldrig så mörk
Där doftar de vänaste blomster
Där niger en vitstrimmig björk
Men nu är dagen tillända gången
Nu tystnat vinden och fågelsången

234

Det är tyst och stilla i skogen
där Du gått mången gång
Och tuvan höjer sin krona
till farväl i en sång.

235

Nu förestår en ny strapats
Du reser på Ditt livs seglats
Till sista hamnen man kan nå
Må färden lugnt och lyckligt gå

236

Hjärtats poesi, som tröstar oss och bär,
skall till slut förklinga i en spröd konsert.
Sångaren är fri men ljuset sjunger här,
och den sista sömnen fylld av sommar är.

237

Det susar av sorg kring stugans trän.
Det viskar farväl från tegens ren.
Kring hemmet Du älskat nu vemod står.
Vi viska tillsammans, farväl, farväl.

238

Tiden läker alla sår
är tomma ord Ni ej förstår
Ni mist någon kär på jorden
då klingar det så falskt de orden
Men en dag ska solen lysa
en dag ska hjärtat slippa frysa
försonad med allt Ni inte förstått
inser Ni plötsligt hur mycket Ni fått
Ty ett lån är ju livet av kärlek givet
Hur livet än handskas med människoöden
så slätas dragen ut i döden